

РЕШЕНИЕ

№ 966

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11022** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение от 23. 09. 2021 г., постановено по НАХД № 10256/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 11-ти състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № 22-007458/ 29. 06. 2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 3000 /три хиляди/ лева, за извършено нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ във вр. с чл. 3 от Наредба № РД-07-2 от 16 декември 2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

С касационната жалба се излагат подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорвания съдебен акт, като се иска неговата отмяна.

Ответникът чрез своя процесуален представител излага съображения за неоснователност на касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна и доказана и моли същата да бъде уважена.

Административен съд – София град, III касационен състав, като взе предвид изложените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 от АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е частично основателна, поради следните съображения:

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 17. 05. 2021 г. от страна на ДИТ – С. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство обект – строителен обект, „Многофамилна жилищна сграда с подземни гаражи и магазини“, находящ се в [населено място],[жк], строена от оспорващото дружество. На място било установено лицето А. Д. К., който извършвал дейност по декофриране на пети жилищен етаж /етажна плоча/. В саморъчно попълнена декларация А. К. заявил, че от 7 дни заема длъжността „общ работник“, с фиксирано работно време от 08.00 часа до 17.00 часа, почивни дни – събота и неделя, получавано седмично трудово възнаграждение в размер на 610 лева. Декларирал също, че към тази дата още не е получил от работодателя работно облекло и лични предпазни средства. На същия не бил извършен и начален инструктаж на правилата за здравословни и безопасни условия на труд.

Тези констатации от проверката били отразени в съставения на 17. 05. 2021 г. протокол за извършена проверка, в който били дадени и съответни предписания със срок за изпълнение.

Въз основа на така установеното, бил съставен АУАН № 22-007458/ 14. 06. 2021 г. за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ във вр. с чл. 3 от Наредба № РД-07-2 от 16 декември 2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

Въз основа на АУАН било издадено и Наказателно постановление № 22-007458/ 29. 06. 2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 3000 лева, за извършено нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ във вр. с чл. 3 от Наредба № РД-07-2 от 16 декември 2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

С обжалваното решение районният съд изцяло е потвърдил наказателното постановление, за което изложил подробни и обосновани аргументи.

Правилна и законосъобразна е преценката на районния съд, че [фирма] от обективна страна е осъществило състава на административно нарушение по чл. 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ, съгласно която разпоредба при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят е длъжен да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани.

Съгласно чл. 3 от Наредба № РД-07-2 от 16 декември 2009 г. работодателят не следва да допуска до работа работник и служител, който не е инструктиран по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. По своята същност здравословните и безопасни условия на труд са тези, които не водят до професионални заболявания и злополуки при работа и създават предпоставка за пълно физическо, психическо и социално благополучие на работещите лица. Непровеждането на начален инструктаж може да доведе до сериозно увреждане на живота и здравето на полагащите труд лица, предвид липсата на информация за особеностите на конкретната работа и работно място, на което се упражнява трудова дейност. По своята същност той играе роля на превенция на професионалните рискове, защита на безопасността и здравето, запознаване с рисковете и евентуалните причини за трудовия травматизъм и професионална заболеваемост. Важността и значението на инструктажа се подкрепя и от факта, че е създадена специална подзаконова нормативна уредба, в която изчерпателно са разписани условията и редът за провеждане на обучение и инструктаж по безопасност и здраве при работа, а именно - Наредба № РД-07-2 от 16 декември 2009 г., като в чл. 1 е посочено, че се прилага във всички предприятия и места, където се осъществява трудова дейност. Безспорно по делото се установява, че при извършена проверка на посочения по-горе обект е заварено да полага труд лицето А. К., без да е бил проведен преди това начален инструктаж.

Правилен е изводът на съда, че в конкретния случай [фирма] има качеството на работодател спрямо А. К., като настоящата касационна инстанция изцяло споделя аргументите на районния съд в тази насока и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях.

По силата на чл. 413, ал. 2 от КТ работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лева, а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1 000 до 10 000 лева.

На [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева, като тук следва да бъде отчетена липсата на вредоносни последици, която обосновава налагане на наказание в по-малък размер, но не и маловажност на деянието. Вземайки предвид обществената опасност, тежестта на извършеното нарушение и обстоятелството, че веднага след проверката е извършен инструктаж на лицето, съдът намира наложената имуществена санкция в размер на 3 000 лева за завишена. Настоящият състав приема, че обществената опасност на конкретното нарушение не се отличава от обичайната такава за нарушения от този вид, самото нарушение е формално и не се твърди настъпването на допълнителни неблагоприятни за служителя последици. При тези факти работодателят е следвало да бъде санкциониран с имуществена санкция в минималния установен в закона размер, а именно 1 500 лева, който напълно съответства на характера и интензитета на нарушението. Като е наложил наказание в размер от 3 000 лева, наказващият орган е допуснал прекомерност и необоснованост на административната санкция, която следва да бъде намалена до минималния размер с аргументите, изложени по-горе.

Горните изводи мотивират настоящата касационна инстанция да отмени обжалваното решение, като вместо него постанови друго, с което да измени наказателното постановление в частта, с която е наложена имуществена санкция за установеното

нарушение, като се намали размерът на същата от 3 000 /три хиляди/ лева на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева.

При този изход на делото и с оглед на своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответната страна, съдът следва да осъди касационния жалбоподател да му заплати сумата в размер на 40 лева на основание чл. 63д от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, съразмерно с уважената част от жалбата.

На касационния жалбоподател, с оглед на частичното уважаване на жалбата и заявената претенция за присъждане на деловодни разноски, ведно с представени доказателства за ползване на адвокатски услуги, се следва сума, пропорционална на отхвърлената част от жалбата, а именно 225 лева от общо 450 лева, платени за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София – град, III-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 23. 09. 2021 г., постановено по НАХД № 10256/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-007458/ 29. 06. 2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 3 000 /три хиляди/ лева, като НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] разноски по делото в размер на 40 /четиридесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] да заплати на [фирма] разноски по делото в размер на 225 /двеста двадесет и пет/ лева за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.